

Nguyễn Đại.

NIGHTMARE

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

NIGHTMARE

Nguyễn Đại.

NIGHTMARE

Hắn phóng xe như điên trên đường, liếc mắt nhìn đồng hồ.

Bảy giờ mười hai phút tối.

Vậy là đã muộn hơn một tiếng rồi. Lê ghét nhất là những ai đến muộn giờ. Lê là bạn gái hắn. Hắn hẹn với Lê sáu giờ sẽ đến. Đúng ra hắn cũng không định đến muộn, lúc hắn ra khỏi nhà mới có bốn giờ kém. Hắn đã đi chơi. Hắn định chỉ làm một phát khoảng một tiếng thôi, không ngờ cô ả lấy đất quá, hắn ức chế chơi đến cùng cho đỡ phí, ba lần, mỗi lần một tiếng. Cô em cave chi hăng hái say sưa phục vụ trong một tiếng đầu tiên, còn hai tiếng sau thì hắn phải nghe cô ả vừa khóc vừa la oai oái, cô ả phát khiếp lên vì hắn. Tuy nhiên hắn cảm thấy cũng chưa được thỏa mãn lắm, hắn luôn nghĩ chắc Lê phải tuyệt hơn rất nhiều. Những điều ấy hắn vẫn còn là một ước mơ xa vời, vì Lê là một thiên thần trong sáng dễ thương, thậm chí cô bé còn chưa dám hôn hắn, hay đúng hơn là để cho hắn hôn. Lê đẹp. Khi lần đầu hắn gặp Lê, ấn tượng đầu tiên và mạnh mẽ nhất của hắn về Lê rất đơn giản: hắn chưa bao giờ gặp ai đẹp như Lê. Một đôi mắt tinh nghịch, cuốn hút đến chết người. Một khuôn mặt tròn trĩnh dễ thương, đôi gò má đầy đặn quyến rũ. Một đôi môi mật ong ngọt ngào gợi cảm. Còn thân hình của Lê, hắn không thể tin được rằng nhìn thấy thân hình của Lê mà đàn ông trên thiên hạ vẫn chưa đi tù hết. Lê là một tuyệt phẩm hoàn hảo nhất của tạo hóa, hấp dẫn đầy ma lực, không thể cưỡng lại. Hắn bằng tuổi Lê, nhưng Lê vẫn gọi hắn là anh. Lê luôn giận hắn rất dai nếu hắn đến muộn, giờ hắn đang phải nghĩ xem mình nên nói gì với Lê. Hắn cũng hơi cảm thấy có lỗi. Không

sao, hấn tự bào chữa, con gái cũng nên thỉnh thoảng bị bỏ bom một lần.

Hấn đỗ xe, nhảy xuống. Đưa tay lên chuông cửa, hấn rụt rè ấn.

Bảy giờ hai mươi lăm phút.

Sao không có ai ra nhỉ? Hấn ấn chuông lần nữa, rồi áp tai vào cánh cửa, lắng nghe. Nhà Lê nằm trên ngõ chợ, khá đơn giản, chỉ một cánh cửa gỗ đặc mỏng phân cách giữa khoảng sân hẹp và phòng khách, ngoài khoảng sân là cánh cổng không khóa bao giờ. Chỉ cần áp tai vào cánh cửa gỗ là nghe được hết.

Gì thế này? Hấn nghe thấy một tiếng kêu đau đớn phát ra. Hấn nhận ra giọng nói mềm mượt, thanh ngân, trong trẻo ấy. Lê bị sao rồi? Tiếng kêu vừa rồi cho hấn biết rõ ràng là Lê đang bị đau. Làm gì bây giờ? Hấn cuống lên, xoay nắm cửa. Tất nhiên là cửa khóa. Hấn hơi lùi lại một chút, co chân đạp mạnh. Đến lần đạp thứ ba, cánh cửa bật ra.

Khi hấn nhìn vào phòng, hấn đã bị shock.

Lê...

Lê đang ngồi trên chiếc ghế gỗ cao, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn, đôi môi run run và hai gò má đầm nước mắt. Người Lê gập hẳn xuống, màu đỏ sẫm đang loang dần trên chiếc áo phông trắng. Máu! Đó là máu, và máu vẫn đang rỉ ra từ nơi con dao trên bụng Lê, khi Lê ấn mạnh thêm hai tay vào con dao ấy. Lê đã tự đâm con dao đến lút cán vào bụng mình. Tự sát!

Hấn đứng như trời trồng, đôi chân hấn tê dại, hấn không hiểu sao mình không thể cử động được. Hấn cứ đứng đó, bất động, mắt trợn ngược lên nhìn Lê.

Đôi gò má Lê vẫn đầm nước mắt, và Lê nói, tiếng nói nức nở của một cô gái đang khóc.

Anh đã quên em... Anh đã đến muộn... Em đã chỉ hẹn một mình anh, chỉ em và anh, em đã nghĩ hôm nay sẽ là sinh nhật vui vẻ nhất của em... Vậy mà anh đã quên... Em yêu anh, nhưng em không thể chịu nổi nếu như anh quên em... Vĩnh biệt!

Mắt hấn hoa lên khủng khiếp. Hấn hoảng sợ. Hấn lúng túng không biết phải làm gì. Hấn đứng đó, nhìn cơ thể Lê đổ sang một bên, gục xuống chiếc bàn cạnh đó. Lê đã tự sát!

Mình phải làm gì đây, hấn nghĩ. Không, không được. Có lẽ Lê đã chết. Lê đã tự sát! Không, không thể như thế được!

Hấn hóa điên. Hấn sập cửa lại, bỏ nhào ra xe, nhảy lên và rồ ga phóng đi. Hấn vận ga hết cỡ, lao đi trên đường. Mắt hấn vẫn hoa lên, không nhìn rõ bất cứ thứ gì trên đường. Gió tạt vào mặt hấn khô rát. Hấn bỏ chạy, đứng, hấn đang bỏ chạy một cái gì đó mà hấn cũng không biết là cái gì, có lẽ hấn đang bỏ chạy khỏi nỗi sợ hãi của chính mình.

Hấn vọt qua một ngã tư trong lúc đang đèn đỏ, một người đàn ông tầm gần năm chục tuổi suýt đâm vào hấn, hét to lên: “Mù à? Đi kiểu gì thế thằng chó kia?”

Nghĩ thế nào, hấn cua xe lại, phanh ngay cạnh người đàn ông đó. Hấn vẫn đang đứng gần ngã tư,

nhảy khỏi xe, vút cho nó đồ tự do trên đường. Hấn co nắm tay lại, rồi lấy hết sức tọng vào mặt người đàn ông đó một quả đấm. Ông ta ngã ngay, chiếc xe Dream đồ theo dè lên một chân. Hấn dựng xe lên, lại tiếp tục lao đi.

Bảy giờ bốn mươi ba phút.

Hấn lách cách mở khóa, rồi đập mạnh hai tay vào cánh cổng nhà. Bố mẹ hấn đi nghỉ mát cả, chỉ còn mình hấn. Hấn vừa chuệnh choạng, vừa cuống cuống bước vào nhà, để rồi vấp ngã ngay từ bước chân thứ hai.

Đầu hấn đang điên lên, hấn tuyệt vọng khi cố gắng trấn tĩnh bản thân. Hấn vẫn nằm bò trên mặt đất, những kỉ niệm với Lê tràn về trong đầu hấn. Đôi mắt bồ câu sáng trong đến lạ kì, nụ cười dễ thương bùng sáng rực rỡ hơn mặt trời, tưới những tia nắng lên khuôn mặt nhợt nhạt của hấn. Hấn nhớ cái lần Lê mỉm cười ngượng nghịu khi hấn thử cầm tay Lê, và Lê đã rút rề để hấn cầm. Cũng nụ cười mỉm bên lên ấy đã cho phép hấn lần đầu tiên đặt môi lên gò má dễ thương của Lê. Ôi chao, những kỉ niệm! Rồi những hình ảnh ấy tan biến trong đầu hấn, hấn thấy trước mắt hấn đang hiện ra cảnh khuôn mặt Lê đầy đau đớn, hai tay ấn mạnh con dao vào bụng mình, máu chảy đầm áo, nhưng có lẽ không chảy nhiều bằng nước mắt...

Hấn gồng người đập mạnh đầu mình xuống đất. Hấn không biết hấn đã tự đập đầu bao nhiêu lần, hấn dừng lại khi thấy đầu mình đã trào trụa máu. Không, hấn không thấy đau. Hấn thở hồng hộc như một con bò tót trong cơn điên loạn.

Hấn xộc vào nhà, giật mạnh cánh cửa tủ. Hấn phải bình tĩnh lại, phải quên chuyện này đi. Hấn không có mặt ở đó lúc Lê tự sát. Hấn không muốn rắc rối với công an. Hấn sẽ quên chuyện này, sẽ phải quên. Hấn tìm rượu, trong tủ nhà hấn có nhiều loại rượu. Chai rượu đầu tiên hấn nhìn thấy là một chai champagne. Hấn vặn cái mở nút vào, giật lên. Rượu bắn vào mặt hấn, hấn cảm giác những giọt rượu trên mặt hấn là những giọt máu rỉ ra từ vết thương của Lê – cô bạn gái đáng yêu của hấn. Hấn cảm thấy ghê tởm trên mặt, vội lấy tay áo quệt đi, rồi dốc chai rượu vào cổ họng. Không có tác dụng, thứ rượu chan chất này chẳng làm hấn bớt đi cơn điên loạn. Chẳng khác nước lã là mấy, hấn tức giận ném mạnh chai rượu xuống sàn, vỡ choang. Rượu bắn ra thành một vũng đỏ trên nền nhà. Hấn vò lấy một chai rượu khác. Lần này hấn lấy được một chai Vodka. Cái này sẽ có tác dụng hơn. Mùi rượu xộc lên tận óc hấn khi hấn nốc nốt ngum cuối cùng của chai rượu một lít. Hấn vẫn còn cảm thấy mình tỉnh táo. Không được, hấn phải dập tắt cơn điên loạn này càng nhanh càng tốt. Đúng rồi, trong ngăn thuốc có thuốc an thần. Hấn mở tủ thuốc, tìm thấy một gói giấy ghi chữ “Thuốc an thần”. Không có liều dùng, hấn lấy ra một vỉ nguyên mười viên nén. Hấn bấm ba viên, lưỡng lự, rồi bấm thêm hai viên nữa. Hấn lấy thêm trong tủ ra một chai rượu, một chai whisky. Hấn uống năm viên thuốc với rượu, tu thêm nửa chai rượu nữa. Cuối cùng, nghĩ thế nào, hấn bấm nốt năm viên an thần còn lại trong vỉ, nốc nốt chai whisky với năm viên thuốc. Hấn còn lòi trong tủ ra thêm một chai rượu

nữa, chẳng thèm xem nhãn mác gì, hẩn tu sạch.

Đầu hẩn choáng váng, mắt hẩn không còn nhìn thấy gì nữa. Tai hẩn ong ong lên những tiếng rền vang khó chịu, hẩn như nghe thấy trong những tiếng ấy có lẫn cả tiếng kêu đau đớn của Lê, đôi lúc hẩn còn tưởng như có cả những lời Lê nói với hẩn trong những giây cuối cùng.

Lê đã tự sát, vì hẩn! VÌ HẦN!

KHÔNG!

Hẩn nằm vật ra đất, duỗi hết chân tay. Người hẩn râm ran, rồi tê dại.

*

* *

Chín giờ hai mươi phút tối.

Hẩn cảm thấy một cơn gió lùa qua lạnh buốt. Theo thói quen, hẩn với tay lấy chăn. Lùa mãi tay sang bên phải, không thấy chăn đâu, hẩn mới nhận ra không phải hẩn đang nằm trên giường.

Lạnh quá, một cơn gió nữa vừa mới lùa qua.

Hẩn run lên cầm cập, người hẩn tê đi vì lạnh, hẩn cảm thấy từng lỗ chân lông đang mở ra đón gió lạnh. Mặt hẩn tái đi.

Gian phòng hoàn toàn tối. Hẩn sợ. Hẩn chưa bao giờ sợ bóng tối, nhưng bây giờ thì hẩn sợ. Và rồi, dù hết sức không muốn, hẩn đã nghĩ đến Lê. Hẩn sợ, sợ khủng khiếp khi nghĩ đến Lê, đến cái cảnh Lê tự sát... tự sát...

Lê tự sát vì hận hẩn...

Hẩn hồi hận. Hồi hận, nhưng đã muộn quá rồi.

Một cơn gió thật mạnh thổi qua cắt vào da thịt hẩn, thấu tới tận xương, và xô cánh cửa đập mạnh làm hẩn giật thót mình.

Sau cơn gió mạnh ấy, tiếng gió thổi vi vu, vi vu.

Hẩn nghe thấy một giọng nói, một giọng nói như tiếng thở dài não ruột, xa xăm.

“Em... hận... anh...”

Hẩn sợ, ôi sao mà hẩn sợ! Xưa nay hẩn chưa từng biết sợ là gì, từ bé đến giờ hẩn chẳng bao giờ biểu lộ tí cảm giác gì – ngoại trừ cảm giác khinh khỉnh – khi xem phim kinh dị. Nhưng bây giờ thì hẩn sợ! Hẩn cảm thấy rõ ràng mặt mình đang tái đi, tê rần rần. Đầu hẩn nhức kinh khủng, nhức như đang bị chuột gặm vậy.

“Em... hận... anh...”

Tiếng nói ấy càng ngày càng gần hơn, rõ hơn, thật hơn. Không, phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh.

Không được sợ, chỉ là ảo giác thôi. Không có thật, tất cả không có thật. Ảo giác, là ảo giác!

Hẩn tuyệt vọng vì không thể trấn tĩnh bản thân.

Một tiếng gió nhẹ lùa qua khung cửa ngăn giữa phòng khách và hành lang cầu thang. Hẩn nhìn về

phía ấy.

Một bàn tay màu trắng toát đang đặt lên khung cửa.

Mồ hôi hần vã ra như tắm, mặc dù thân thể hần đang buốt đi vì lạnh.

Dần dần, hần thấy một cánh tay, rồi một bờ vai, và cuối cùng là một khuôn mặt, tất cả đều màu trắng toát. Gương mặt quen thuộc của...

Bạn gái hần...

Lê...

Đầu hần giẫy mạnh để xua đi những hình ảnh đó, nhưng vô ích, Lê đã xuất hiện trước mặt hần. Toàn thân trắng toát, mái tóc cũng trắng mờ, phủ lên thân hình Lê là một tấm vải trắng bông bênh như một tấm rèm cửa, hơi giống với trang phục của tu sĩ châu Âu. Lê di chuyển như một cơn gió, đôi bàn chân bước đi chẳng ăn nhập chút nào với tốc độ di chuyển. Thân hình Lê hiện ra mờ mờ sau làn vải trắng mỏng, nhưng hần không chú ý. Mắt hần dờ ra trên khuôn mặt xám ngoét, trợn lên nhìn vào khuôn mặt trắng toát của Lê. Đôi môi rạn nứt, mí mắt cũng rạn nứt, mở to ra khoe hai con mắt hần lên những tia màu đỏ máu.

Hần chìm trong cơn khiếp đảm, kinh hoàng.

Cơ thể Lê lướt về phía hần lạnh buốt. Một bàn tay đưa lên, chỉ vào mặt hần.

Em đã biết tất cả. Em hận anh! Anh đã quên em để đi với một con gái điếm. Em hận anh! Em sẽ giết cả hai, cả anh và con điếm đó. Em sẽ giết... Anh đáng chết lắm. Em sẽ lôi anh xuống địa ngục!

Hần hoảng loạn. Hần muốn thốt ra một câu gì đó, van xin, giải thích, bất cứ một điều gì có ích cho hần lúc này để xua đi cái hồn ma ai oán kia. Đôi môi Lê nở một nụ cười ghê tởm, băng giá. Hồn ma giờ hai bàn tay về phía hần, chực siết cổ hần, hần cảm thấy cổ mình lạnh buốt khi đôi bàn tay trắng toát kia tiến đến gần. Hần vùng dậy và chạy.

Hần chạy.

Cửa ra ngoài đã đóng, vì cơn gió mạnh lúc nãy. Hần cảm thấy không còn thời gian để mở cửa. Hần bỏ nhào ra cầu thang, chạy lên trên tầng. Hần không quay đầu lại, nhưng hần biết hồn ma đang đuổi theo hần, ngày càng gần hơn, bước chạy của hần cứ chậm dần mà tưởng như bước đuổi lại càng mau. Chỉ đoạn đường từ tầng một lên sân thượng tầng bốn mà hần mấy lần tưởng chết. Đến lúc hần lên được bậc thang trên cùng, hần vấp ngã một cái. Hần cứ tưởng mình đã chết rồi. Cho dù có không vấp ngã thì có lẽ hần cũng chẳng chạy được tiếp nữa, hần đã kiệt sức lắm rồi. Hần quay đầu lại, nằm ngửa ra.

Không một câu từ nào có thể tả được cảm giác của hần bây giờ, tất cả là một nỗi khiếp đảm trùm lên không gian quanh hần, xộc vào cổ họng, bơm đầy hai lá phổi hần, bóp nghẹt tim hần.

Hồn ma đang đứng đó, nhìn hần với cặp mắt đầy tự mãn và nụ cười khinh bỉ.

Anh nghĩ anh có thể chạy được sao? Anh nghĩ anh sẽ thoát khỏi em ư? Không bao giờ! Em yêu anh,

em sẽ kéo anh xuống địa ngục cùng với em!

Hắn hét lên. KHÔNG!!!

Đôi chân hắn giãy giụa, đạp mạnh xuống đất, nhưng chỉ giúp hắn lê đi được có vài phân. Hắn lại vùng đứng dậy, điên cuồng chạy, cảm mặt chạy ra đến tận mép sân thượng. Không một chút do dự, hắn gồng chân nhảy xuống. Nhảy xuống từ sân thượng của một ngôi nhà bốn tầng.

Trong vài giây ngắn ngủi khi đang rơi, hắn nhìn thấy Lê đang đứng đón sẵn ở dưới, với vòng tay mở rộng ra như thể muốn ôm hắn, và một nụ cười thỏa mãn.

*

* *

Chín giờ sáng.

Cửa bật mở. Một người con trai tầm hơn hai mươi tuổi bước vào. Bao nhiêu cặp mắt trong phòng tỏ vẻ mừng rỡ khi thấy anh. Lê đứng bật dậy, rất nhanh, tay rút ra trong túi quần một vật gì đó sáng sáng, bỏ nhào về phía người con trai đó.

Hai bàn tay cô bé nắm chắc vật đó, đâm mạnh vào bụng người con trai.

“Hự...”

Một tiếng rên khẽ, người con trai lấy hai tay ôm bụng, khuôn mặt xám đi, nhăn nhúm vì đau đớn. Từ bụng anh, máu đỏ đang túa ra đầm áo.

Bao nhiêu khuôn mặt trong phòng căng ra, những đôi mắt tròn tròn lên, những khuôn miệng há hốc. Một giây, hai giây, ba giây, rồi mười giây trôi qua, các khuôn miệng khép dần lại, da mặt trùng xuống và đôi mắt thả lỏng.

Khiếp, chúng mày làm mẹ sợ muốn chết!

Cả Lê và người con trai kia đứng dậy và cười. Lê rút con dao ra từ bụng Thành – người anh họ thân nhất của Lê, vừa từ Mỹ về nước nghỉ hè. Thành học trường sân khấu điện ảnh của Mỹ. Hai anh em hợp và thân nhau lắm, Thành bảo Lê cũng có khiếu điện ảnh. Con dao kia là anh ta mua tặng Lê, lưỡi dao thụt vào trong khi đâm và máu giả túa ra từ ống dẫn.

Em làm bản hết áo anh mới mua rồi, thứ này khó giặt lắm đấy!

Thế thì diễn mới thật chứ! Lê cười, và cả căn nhà rộn lên tiếng cười ầm ĩ.

*

* *

Bất kì một dược sĩ nào cũng biết rằng nếu dùng thuốc an thần chung với rượu thì thay vì an thần, nó sẽ kích thích thần kinh ghê gớm, còn nguy hiểm hơn cả thuốc lắc.

Hà Nội 26/6/2006

Nguyễn Đại.

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: frostfire

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 8 năm 2006